

יוסף זוסדני ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדדי דרספ דרחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1518
מאת שלום
 "אסור לקחת סיבון"
 קורים מקרים המורים ממש שאחידים מהם מסתיימים בדרך נס. והשאר לא כל כך.

המדובר הוא בנפילתם של עוללים רכים, בני שלוש שנים, מחלונות בתיהם. מקרה אחד הסתיים, כאמור, בנס. הילד נפל על עפר תיחוח, שעובד לגינון, וניצל. היו מקרים, שהנפילה הואטה על ידי חומי כביסה של קומה תחתונה. אבל לא בכל יום מתרחש נס. לא מעט אסונות אירעו, הן אסונות בנפש רחמנא ליצלן, והן פגיעות קשות שהסבו סבל רב וממושך, ה' ישמור וינצור.

לדיווח על התאונה מלווה בדרך כלל תיאור: הילד טיפס על כוננית שהונחה מתחת לחלון, או עמד על מעקה מיטת הנוער, והתכופף החוצה. אותם הורים יקרים שהניחו שם את הכוננית, סמכו בוודאי על בגרותו של הילד בן השלש, ועל תבונתו הרבה. או שסתם כך, לא העלו בדעתם שהגרוע מכל יתרחש. תסמונת לי זה לא יקרה. שאננות שכזו.

ובפיקות נפש אין הולכים אחר הרוב, וחובה לחשוש שמא ואולי, ולא להסתכן כלל ועיקר.

כשם שהדברים אמורים לגבי סיכונים גופניים, כך הם אמורים גם לגבי סיכונים רוחניים. הילד הוא פיקדון, אוצר יקר. הוא נתון לחינוך הטוב של הבית, מושפע מהדוגמא האישית של ההורים, מבית הספר. עד כאן הכל טוב ויפה. הוא חוזר הביתה, אוכל, ויוצא. לא? אל הרחוב, לחברים. מי הם? מהי השפה השגורה בפהם? שפה נקייה ומכובדת, או שפת רחוב וזלזה? מה מעשיהם, היכן הם מבליים? ילד שיוצא סתם כך, אל הרחוב, האם אינו דומה לתינוק המטפס על שפת חלון? האם ההורים סומכים כאן על נס, או על לי זה לא יקרה? או שזו סתם שאננות בלתי מוסכרת.

רבים הם ההורים האחראיים, ומבררים עם מי הבן או הבת מתחברים, מסננים את החברה, מנחים את הילדים, מפקחים עליהם ורואים ברכה בעמלם.

שהרי הילדים שלנו הם שתילים נפלאים, פירות לתפארת ובכל גינה, אחד התפקידים העיקריים של הגן הוא להשגיח שלא יתחברו צמחי בר וקוצי פרא עם הפרחים העדינים. ולנכש אותם, כדי לאפשר לפרחים הנפלאים לפרוח.

האם ילדינו אינם ראויים ליחס של פרחים?

שבת יג' מנחם אב ה-תשפ"ד
 פרשה: ואתחנן
 הפטרה: נחמו נחמו

הדלקת נרות - 19:03
 צאת השבת - 19:55
 ר"ת - 20:45

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:55

עזב	ואתחנן
4:54	4:50
5:01	4:57
6:12	6:09
12:44	12:47
13:17	13:20
19:16	19:24

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמור
 משה רבנו ביקש מה' שכאשר תגיע "בעת ההיא" - שעת צרה ומבוכה, כשיסתתמו ליבות ישראל ולא יוכלו להתפלל בכוונה אלא יתפללו רק בבחינת "לאמור" - במלל שפתיים, גם אז תתקבל תפילתם ובקשתם.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"נ חמי"ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

www.ynet.co.il

מקנס. שעת צהריים. רבה של העיר, הגאון רבי רפאל ברוך טולידאנו, יושב בחדרו אפוף מחשבות. זה עתה עזב את החדר מכלוף, יהודי עני מתושבי העיר המטופל בזאטוטיס רבים. דמעתו על לחיו.

זעקותיו של מכלוף עודן מהדהדות באוזניו, "רבי, הבה לי לחם לפי הטף. עוללים שאלו לחם ופורש אין להם".

רבי רפאל ברוך בכה עמו במו ליבו, אולם סיוע של ממש לא יכול היה להעמיד לרשותו. שכן את כספי הצדקה האחרונים בקופתו שלשל אך שעה קלה קודם לכן לידיו של חיים. אביון אחר מבני הקהילה המטופל באשה חולנית. "לא עת להחשות", מהרהר לעצמו רבי רפאל ברוך. "צורכי עמך ישראל מרובים. ואין הקומץ משביע את הארי".

וממחשבה למעשה הוא מזדקף ברוך בכסאו, סוגר את הגמרא האהובה, עוטה את גלימתו הרבנית ויוצא אל השוק, להתרים נדיבי עם למען אחיהם.

במשך שעה ארוכה מסתובב רבי רפאל ברוך בין החנויות ובתי המסחר, לשונו מדברת חכמה ועיניו מפיקות תבונה. תהומות הצער והיגון שנשפכים בחדרו, מציפים את ישותו וגולשים החוצה. היישר לאוזניהם של הסוחרים ובעלי הממון. דא עקא, דומה כי ככל שהאדם מקבץ ממון רב יותר, כך הוא נעשה אדוק יותר בחמדת דינריו.

בסיומה של אותה שעה עורך רבי רפאל ברוך חשבון ומגלה. כי מעט המעות שקיבץ. תוך מחילת כבודו. יספיקו אך בקושי לכלכלת ביתם של כמה עניים. "תהא הברכה שרויה במטבעות הצדקה", נמלטת אנחה מפיו, והוא עושה דרכו חזרה לביתו, כשמוחו תר אחר דרכים נוספות להשיג מעות עבור עניי העיר.

במשך תקופה ארוכה הוגיע רבה של העיר מקנס את מוחו. כיצד יגרום לעשירי העיר להיפרד ביתר קלות מן הממון. תאוות לבבם. ולעשות בו מצוות וחסדים טובים.

אולם המלאכה. כאמור. לא היתה קלה. בעלי הממון לא ששו למלא אחר בקשותיו של רבם הנערץ, וקופת הצדקה בחדרו של רבי רפאל ברוך התרוקנה תדיר - סמוך ונראה למילויה.

עד שביום מן הימים. בשעת בוקר מוקדמת. כאשר התיישב רבי רפאל ברוך להגות בחכמת האמת. אורו עיניו.

בשולי דפי הספר העתיק הופיעה סגולה מיוחדת. לנשיאת חן נושאה בעיני כל רואה.

"אפשי ואפשי. כי אם אשתמש בסגולה זו", הרהר רבי רפאל ברוך. "אשא חן בעיני כל רואי. ודברי יתקבלו יותר על לב עשירי העם, וכך אשפיע עליהם יותר להעניק מממונם לדלים ולאביונים".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shul for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
לוח שנה
 לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
 כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
 הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251 הכמות מוגבלת

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

חובות לארץ

דיני הפלגה בספינה ויצאה לדרך רחוקה קודם השבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

יוצא לדרך על מנת לעלות לארץ ישראל

ואם בדרכו לארץ ישראל הלך בשבת יותר מתחום שבת מחמת הסכנה, ובתוך השבת נכנס לעיר אחת, או שנמצא סמוך לעיר אחת בתוך תחום אלפיים אמה מהעיר, רשאי להכנס אל העיר וללכת בכל העיר במשך השבת. ואף על פי שמי שבא מחוץ לתחום שבת ונכנס לעיר אינו רשאי להלך אלא ארבע אמות לכל צד, (וכמבואר בשלחן ערוך סימן תה), מכל מקום בנידוננו שיצא בהיתר לדבר מצוה, נחשב כבני העיר, ורשאי ללכת בכל העיר, ולצאת מן העיר עד אלפיים אמה לכל צד.

ומכל מקום אין להקל בזה ללכת בכל העיר אלא דוקא באופן שיצא לדבר מצוה ממש, כגון מצות ישוב ארץ ישראל, אבל אם יצא לדרך לצורך פרנסתו, אפילו לסוברים שנחשב הדבר כיוצא לדבר מצוה, (ויובאו להלן בסמוך), אין לו אלא ארבע אמות לכל צד.

ואם יצא לדבר הרשות יותר משלשה ימים קודם השבת, והוצרך בשבת להמשיך בדרכו ולעבור יותר מתחום שבת מחמת הסכנה, והגיע סמוך לעיר אחת, יש אומרים שאף בזה רשאי להכנס אל העיר וללכת בכל העיר במשך השבת, וכדין מי שיצא בערב שבת לדבר מצוה.

ואפילו אם טעה ויצא לדרך לדבר הרשות בתוך שלשה ימים קודם השבת, מפני שחשב שאין איסור בדבר, והוצרך בשבת להמשיך בדרכו ולעבור יותר מתחום שבת מחמת הסכנה, והגיע סמוך לעיר אחת, רשאי להכנס אל העיר וללכת בכל העיר במשך השבת.

פ.ו. בדין האמור לעיל בסעיף הקודם שמוותר לעלות לארץ ישראל אפילו כשיוצא בשיירה ביום ששי, ויודע שמחמת כן יצטרך לחלל את השבת מחמת פקוח נפש, משום שהעליה לארץ ישראל מצוה היא, דעת רבים מהפוסקים דהיינו דוקא כשעולה לארץ ישראל על מנת להתיישב בה. ויש הולקים ואומרים שאפילו בעולה לארץ ישראל על מנת לחזור לחוץ לארץ, נחשב הדבר למצוה.

מהו "דבר מצוה" לענין יציאה לדרך

ו.ו. בדין האמור לעיל (סעיף ז) שמוותר לצאת לדרך להפליג בספינה בתוך שלשה ימים קודם השבת כשיוצא לדבר מצוה, ואפילו בערב שבת, יש אומרים שאפילו אם יוצא לדרך לצורך סחורה, או כדי לראות את פני חבירו, נחשב לדבר מצוה, ויש להקל לצאת להפליג בספינה אפילו בערב שבת. ולמנהג הספרדים ועדות המזרח אין לסמוך על זה, ואין להקל אלא כשיוצא לצורך מצוה ממש, כגון לעלות לארץ ישראל.

ולמנהג האשכנזים, המיקל לצאת להפליג בספינה לסחורה או לראות פני חבירו אפילו בערב שבת, אין למחות בידו, מפני שיש לו על מה שיסמוך.

ואם יוצא לדרך לצורך טיול, לכל הדעות אינו רשאי לצאת להפליג בספינה בתוך שלשה ימים קודם השבת.

"אתה הוולות להראות את עבדך" אמר (משה) לפניו: רבונו של עולם! עצמותיו של יוסף נכנסו לארץ, ואני איני נכנס לארץ? אמר לו הקב"ה: מי שהודה בארצו נקבר בארצו, ומי שלא הודה בארצו אינו נקבר בארצו יוסף הודה בארצו מניין? גבירתו (אשת פוטיפר) אומרת: "ראו הביא לנו איש עברי", ולא כפר, אלא אמר: "כי גונב גונבתי מארץ העבריים..." אתה לא הודית בארצך כיצד? בנות יתרו אומרות: "איש מצרי הצילנו ואתה שומע ושותק."

"ויתעבד ה' ב' למענכם" חטא זה שחטאתי והכיתי על הסלע, "למענכם" חטאתי, שלא לעורר עליכם קטרוג ושלא יאמרו: אפילו הסלע שומע בקול ה' יותר מכם.

"רב לך אל תוסף דבר אלו" אמר לו הקב"ה למשה: שתי שבועות נשבעתי אחת שתמות, ואחת לאבד את ישראל לבטל את שתיהן אי אפשר אם תרצה אתה לחיות ויאבדו ישראל? אמר (משה) לפניו: רבוני, בעלילה אתה בא עלי; יאבד משה ואלף כמוהו, ואל יאבד אחד מישראל!

"ושמרתם ועשיתם כי היא זוכמתכם" ושמרתם ועשיתם" - עלינו לשמור את המצוות ולקיימן כפי שנצטוונו, ללא חקירה ודרישה "כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים" - ההשתדלות להתחכם ולהבין בשכל את טעמן של המצוות אינה דרושה אלא "לעיני העמים, אך ורק כדי להיות מקיימים יודע מה שתשיב לאפיקורוס" אנו עצמנו, דברי התורה נאמנים עלינו, ונאמנות עלינו מצוותיה, שכולן "חוקים ומשפטים צדיקים".

"רק השמר לך ושמור נפשך מאוד" "רק" לשון מיעוט הוא "לך", הגוף די לו בשמירה רגילה, מעטה, אבל - "ושמור נפשך מאוד", ביותר צריך לשמור את הנפש, את הנשמה! (כלי יקר)

"רק השמר לך ושמור נפשך מאוד..." דאוג תדאג לנשמה שלך ולגופו של הוולת, ולא להפך.

"אנוכי ה'... לא יהיה לך..." "כל מה שישראל אוכלים בעולם הזה - נאמר במדרש - אינם אוכלים אלא בשביל האמונה. מפני מה רק "בשביל האמונה" ולא בשביל שאר המצוות? שהרי מקשים העולם, על שום מה שבר מצוה בהאי עלמא ליכא", והלא צו מפורש הוא בתורה "לא תלין פעולת שכיר"? ומשיבים על כך, שהתורה ניתנה בידי שליח - והדין הוא, שאם העבודה נמסרה לפועל לא על ידי הבעלים, אלא על ידי שליח, אין הבעלים עוברים על "לא תלין" אולם כל זה אמור לגבי שאר המצוות, אך בשתי הדיברות הראשונות נאמר "אנוכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענו" - לא מפי השליח שמענו אותן, אלא מפיו של בעל- הבית, מפיו של הקב"ה עצמו, ועל כן הרשות בידנו לבקש על המצוות האלה שכר מיד, שהרי כאן חל עליו האיסור של "לא תלין" לפיכך - "כל מה שישראל אוכלים בעולם הזה, אינם אוכלים אלא בשביל האמונה" ששמענו אותן מפיו של הקב"ה עצמו: ומה טובתן היתרה? - אשר יש שכר טוב בעמלם", שהשכר בשבילם ניתן מיד ובמקום, ב"האי עלמא".

ראה רק שתיים

שאלו להגאון משיבטיווקה: יבאר לנו רבינו מה פירוש דברי המדרש: "מה ראה אדם הראשון שחטא: ראה שתיים וחטא. לאלו שתיים הבוונה?"

הסביר הגאון: שנינו בפרקי אבות: עקביא בן מהללאל אומר: הסתכל בשלושה דברים ואין אתה בא לידי עבירה. דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון. והנה אדם הראשון ששהסתכל בשלושה דברים אלה, לא ראה אלא שתיים בלבד: לאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון. לכן בא לידי עבירה...